

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.527 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van minister van Migratie- en asielbeleid van 31 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 november 2008 en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2009, waarbij de behandeling van het beroep op de terechtzitting van 10 februari 2009 wordt verdaagd naar de terechtzitting van 24 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat L. POELMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Turkse nationaliteit, verklaart te zijn binnengekomen in het Rijk op 9 oktober 1999.

Op 12 oktober 1999 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 14 april 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 juli 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 24 oktober 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 19 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 oktober 2003 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 november 2006 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Bilzen het voorgenomen huwelijk van verzoeker te voltrekken.

Op 30 januari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 31 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Op 14 november 2008 wordt deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 12.10.1999 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, werkwilgig is en verklaringen voorlegt van mogelijke werkgevers en een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 17.07.2000 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 18.07.2000. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België, uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan negen maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de problemen die hij er zou gekend hebben. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Zo stelde het CGVS in haar beslissing dd. 17.07.2008 het volgende: « Une telle absence de convergence entre les déclarations successives du requérant (...) ne permet pas d'accorder foi à ses propos » en verder « De ce qui procédé, il ressort que la demande de l'intéressé est frauduleuse ».

Bijgevolg kunnen onmogelijk diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden – zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure wel aanvaard worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene haalt aan dat hij getolereerd werd op het grondgebied aangezien hij zich hier zou geprofileerd hebben in de lokale samenleving en dat hij bijgevolg reeds zeer lange tijd op het grondgebied verblijft. Betrokkene heeft echter op 14.04.2000 een Bevel om het Grondgebied te Verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene heeft in eerste instantie de verplichting om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Betrokkene verblijft nu reeds meer dan acht jaar illegaal op het grondgebied. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De advocaat van betrokkene meent dat de aanvraag van betrokkene op gelijke voet staat met de wet van 22.12.1999. Deze wet was echter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkene beweert verder nog dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat zijn situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van een Congolese student. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag wel degelijk individueel onderzocht.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).”

Op 14 november 2008 wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Reden van de maatregel:

** De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

** Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 17.07.2000.*

** Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 14.04.2000. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."*

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker stelt in een eerste en derde middel het volgende:

"eerste middel,

Onverminderd alle andere middelen, aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier, of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt verzoeker de volgende middelen tot nietigverklaring voor:

"eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve akten, doordat de bestreden beslissing onvoldoende en gebrekkig gemotiveerd is, alsmede schending van de beginselen van behoorlijk bestuur."

De bestreden beslissing heeft het verzoek dd. 31.10.2008 onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker heeft nochtans uitdrukkelijk verwezen naar de problemen welke hij ondervonden heeft in zijn land van herkomst.

Meer bepaald heeft hij o.m. melding gemaakt van zijn arrestatie door de politie en doodsbedreigingen waarvan hij het slachtoffer was.

Concluant is dus niet in de mogelijkheid naar zijn land van herkomst terug te keren omdat hij terecht vreest voor zijn leven indien hij naar Turkije zou terugkeren.

Dit is wel degelijk een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van de wet van 15.12.1980.

Voorts wordt gesteld de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 alinea 2 van de wet van 15.12.1980.

Er werd een uitgebreid dossier met getuigenverklaringen neergelegd, waaruit blijkt dat hij zeer veel inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de Belgische maatschappij en dat hij een ruime vriendenkring heeft uitgebouwd.

De getuigen leggen er de nadruk op dat hij een betrouwbaar en vriendelijk persoon is die de Belgische wetten respecteert."

"Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Deze wet schrijft voor dat een administratieve overheid haar beslissingen uitdrukkelijk moet motiveren, zoniet worden ze buiten toepassing gelaten.

Concreet betekent dit dat men de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten gronde liggen. Verder moet de motivering afdoende zijn.

Vage en niet dienende verklaringen, onjuiste, niet-valabele en gestandaardiseerde motiveringen zijn niet voldoende.

(VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VAN HEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, TVR, 1993/2, 67-71)."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat een zodanig veelzijdig beginsel als *'de beginselen van behoorlijk bestuur'* de nodige precisering behoeft opdat er sprake zou zijn van een middel. Bij een algemene verwijzing naar de schending van *'de beginselen van behoorlijk bestuur'* laat verzoeker na aan te geven welk aspect ervan hij geschonden acht.

Verwerende partij is dezelfde menig toegedaan met betrekking de volgende bewoordingen van het eerste middel, alsook van het derde middel: *"schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve akten, doordat de bestreden beslissing onvoldoende en gebrekkig gemotiveerd is"*, dat een algemene verwijzing, zonder dat één of meer bepalingen binnen de bedoelde wet als geschonden worden aangeduid, niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden rechtsregel(s) uitmaakt die is vereist opdat er sprake zou zijn van een middel. In zoverre verzoeker de formele motiveringsplicht geschonden acht, dient het middel als onontvankelijk te worden beschouwd daar verzoeker dit onderdeel van het eerste en derde middel in rechte onvoldoende onderbouwt. Bovendien faalt het middel in rechte, daar verzoeker de inhoud van de motivering aanvecht.

Vervolgens duidt verwerende partij erop dat de asielprocedure van verzoeker met een negatieve beslissing werd afgesloten wegens een tegenstrijdig en frauduleus asielrelaas. Deze argumenten kunnen bijgevolg bezwaarlijk in acht worden genomen bij het onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker voert bovendien geen concrete elementen aan die zijn argumenten aannemelijk maken. Tevens wijst verwerende partij erop dat de integratie van verzoeker niet aan de bestreden beslissing in de weg staat.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt verwerende partij dat in hoofde van verzoeker geen buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Voorts stelt verwerende partij dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet een algemene regel is ten aanzien waarvan artikel 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. Dit artikel werd geenszins ingevoerd om illegaal in het Rijk verblijvende vreemdelingen de mogelijkheid te bieden een verblijfsvergunning voor langer dan 3 maanden te bekomen.

3.1.3. Verzoeker volhardt in de repliekmemoire in hetgeen werd uitgezet in het initiële verzoekschrift.

3.1.4. Waar verwerende partij stelt dat de algemene omschrijving als *'beginselen van behoorlijk bestuur'* niet volstaat daar door verzoeker werd nagelaten om aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur precies werd geschonden en dat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoeker wel enige specificering aanbrengt in een tweede middel, namelijk de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, waarbij wordt verwezen naar punt 3.2.4. van dit arrest. Voor zover verzoeker de schending van nog andere aspect(en) van het beginsel van behoorlijk bestuur zou inroepen, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij nog geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

3.1.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip

“afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Ook in de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel art. 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet, naar het feit dat verzoeker niet erkend werd als vluchteling en dat verzoeker reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing aanvecht, zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen

om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voert in zijn aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“De uitzonderlijke omstandigheden op grond waarvan de aanvraag in België wordt ingediend zijn de volgende:

Verzoeker kan onmogelijk naar Turkije terugkeren om van daaruit zijn aanvraag in te dienen omdat zijn leven en veiligheid ernstig in gevaar is in Turkije en zulks een schending uitmaakt van art. 3 E.V.R.M. dat stelt dat niemand mag onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verzoeker is van Koerdische afkomst.

In zijn hoedanigheid van sympathisant van de partij HADEP deelde hij in april '99 verkiezingspropaganda uit voor K. A. (verkiezingskandidaat voor HADEP In de stad Agri).

Verzoeker werd effectief verkozen, doch reeds voor de verkiezingen was hij in de gevangenis opgesloten.

Verzoeker zelf is opgepakt omdat hij propaganda voerde voor deze kandidaat : hij werd één dag vastgehouden op het politiecommissariaat.

Bij die gelegenheid werd hij bedreigd dat hij zou vermoord worden als HADEP de verkiezingen zou winnen in zijn dorp.

Ook de ouders van verzoeker zijn bedreigd door de politie van Eleskirt.

Bij de verkiezingen behaalde de partij HADEP meer dan de helft van de stemmen in het dorp van verzoeker, zodat hij effectief voor zijn leven vreesde, gelet op de voorheen geuite bedreigingen.

Verzoeker is dan een tijd ondergedoken in de omgeving van Istanbul bij familie.

Doordat zijn schuilplaats echter vernield werd door de aardbeving op 17.8.1999 kon hij geen andere schuilplaats meer vinden en heeft hij de vlucht genomen naar het buitenland.

Verzoeker verkeert in de onmogelijkheid zich aan te melden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland, omwille van de bedreigingen welke aan zijn persoon werden gericht.

Om dezelfde redenen verkeerde verzoeker in de onmogelijkheid zich te schikken naar art. 85 i 4 van het KB van 8 oktober 1981.

Verzoeker heeft zich intussen in de Belgische samenleving goed geïntegreerd, gegeven zijnde dat hij hier reeds sedert het jaar 2000 verblijft.

De asielaanvraag welke door betrokkene werd ingediend in België werd evenwel afgewezen.

Nochtans dreigt verzoeker omwille van de hierboven aangehaalde motieven nog steeds vervolgd te worden in Turkije en is het voor hem onmogelijk naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Indien verzoeker voor een formaliteit zou dienen terug te keren zou dit tevens een schending betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing» aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985» bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1999, B.S, 28 oktober 1999, met name iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamenlijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of wordt verdacht deze te hebben ondergaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met Instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt.

Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

Ten tweede kan verzoeker onmogelijk de verplaatsing naar en het verblijf in Turkije financieren.

Hij beschikt daartoe eenvoudigweg niet over de vereiste inkomsten.

Verzoeker heeft er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

Dat dit een uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt in de zin van de wet.”

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat verwerende partij stelt dat de door verzoeker aangebrachte elementen, waaronder de arrestatie door de politie en de doodsb bedreigingen in Turkije, alsook zijn elementen van integratie, geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Bovendien stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing enkel een standaardmotivering wordt aangehaald.

In de bestreden beslissing worden de motieven ervan opgesomd, namelijk dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen, dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure, dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat hij geen nieuwe elementen toevoegt aan de elementen die reeds werden behandeld en niet werden aanvaard tijdens zijn asielprocedure, dat de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing aangenomen te New York op 10 december 1984 niet kunnen worden aangenomen, dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput en dat verzoeker niet aantoont dat zijn situatie volkomen gelijk is aan die van iemand anders.

Verzoeker voert aan dat de problemen die hij ondervindt in zijn land van herkomst wel buitengewone omstandigheden uitmaken. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de problemen die hij er zou gekend hebben. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.*

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Zo stelde het CGVS in haar beslissing dd. 17.07.2008 het volgende: « Une telle absence de convergence entre les déclarations successives du requérant (...) ne permet pas d'accorder foi à ses propos » en verder« De ce qui procède, il ressort que la demande de l'intéressé est frauduleuse ». Bijgevolg kunnen onmogelijk

diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden – zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure wel aanvaard worden”. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitevinding. Ook in het middel laat verzoeker na zijn loutere beweringen omtrent de problemen die hij ondervindt in zijn land van herkomst concreet aan te tonen. Tevens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het afgewezen asielrelaas van verzoeker en naar artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat zijn verblijf en integratie van die aard is dat het voldoende is om een machtiging te verkrijgen. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“Het feit dat betrokkene sinds 12.10.1999 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, werkwilgig is en verklaringen voorlegt van mogelijke werkgevers en een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.*

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 17.07.2000 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 18.07.2000. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België, uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie”. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister de elementen van integratie niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangetoond dat zijn integratie het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoeker in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet ‘verder’ te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe of standaard motivering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste en derde middel zijn ongegrond.

3.2.1. Verzoeker werpt een tweede middel op dat luidt als volgt:

*“Tweede middel,
afgeleid uit de schending van de wet van 29.7.1991 betreffende de formele motivering van de administratieve akten, doordat de bestreden beslissing onvoldoende en gebrekkig is gemotiveerd, alsmede schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.
Rekening houdend met de gegevens van de zaak zoals hierboven vermeld meent verzoeker dat de bestreden beslissing ook tekortgeschoten is aan de vereisten gesteld door het redelijkheidsbeginsel (zie o.m. R.v.St., nr. 28894, 24 november 1987; R.v.St., nr. 46.329, 1 maart 1994; R.v.St., nr. 64.139, 22 januari 1997) en het zorgvuldigheidsbeginsel, beiden algemene beginselen van behoorlijk bestuur.
Het redelijkheidsbeginsel beperkt discretionaire bevoegdheden enkel doordat het niet duldt dat hetgeen beslist is, in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten waarop het besliste.
Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe dat oordeel over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt, en er in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. (R.v.St., nr. 64.139, 22 januari 1997).
Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en op zich rechtens relevant zijn, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de beslissing welke op de grond ervan genomen is (R.v.St., nr. 47.148, 3 mei 1994, Arr. R.v.St., 1994).
Er is schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing genomen wordt op grond van de motieven die weliswaar rechtens relevant aanvaardbaar en feitelijk juist zijn, maar waartegenover hetgeen beslist is in kennelijke wanverhouding staat (R.v.St., nr. 46.329, 1 maart 1994, T.Gem., 1995, 143; Arr. R.v.St., 1994).
Het middel is gegrond.”*

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van enkele theoretische beschouwingen en verwijzingen naar rechtspraak, zonder deze in concreto toe te passen op zijn situatie. Het tweede middel is bijgevolg onontvankelijk.

3.2.3. Verzoeker volhardt in de repliekmemorie in hetgeen werd uitgezet in het initiële verzoekschrift.

3.2.4. Verzoeker zet voldoende uiteen welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht door de bestreden beslissing. Het middel is ontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het eerste en derde middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en negen door:

Mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.